

บทที่ 3

ผู้กำกับการแสดงและนักแสดง

เมื่อพูดถึงงานของผู้กำกับการแสดง หลายคนอาจจะตั้งประเด็นคำถามว่า ผู้กำกับการแสดงจะต้องทำอะไรบ้าง ซึ่งหน้าที่หลักก็คงจะหลีกเลี่ยงไม่พ้นการฝึกฝนให้นักแสดงที่มารับบทนั้นแสดงได้ตามแบบอย่างที่ต้องการ

หลายคนอาจจะสงสัยได้ว่า แล้วนักแสดงนั้นจะต้องปฏิบัติตนอย่างไรต่อผู้กำกับการแสดง และทำอะไรถึงจะแสดงได้ดี ในบทนี้เราจึงจะพูดถึงผู้กำกับการแสดงและนักแสดงว่าบุคคลทั้งสองนี้มีความเกี่ยวข้องกันอย่างไร ต้องปฏิบัติตนต่อกันอย่างไร ต้องมีความสัมพันธ์กันแบบใด และวิธีการต่าง ๆ ที่ผู้กำกับการแสดงทำงานกับนักแสดงนั้นจะเป็นเช่นไร

ความสัมพันธ์ระหว่างผู้กำกับการแสดงและนักแสดง

ผู้กำกับการแสดงที่มีความรู้เกี่ยวกับศิลปะการแสดงและนักแสดงนั้นถือได้ว่าเป็นผู้ที่มีฝีมืออยู่ในตัว หากขาดความรู้เหล่านี้ไปก็คงจะเป็นผู้กำกับการแสดงที่ดีไม่ได้ ในขณะที่นักแสดงแต่ละคนนั้นจะมีบุคลิกและพรสวรรค์ที่แตกต่างกัน จึงเป็นเรื่องที่ยุ่งยากที่จะกำหนดรูปแบบของการแสดงขึ้น

ผู้กำกับที่ดีควรทำงานประสานกับนักแสดง ความสัมพันธ์ของบุคคลทั้งสองนี้ย่อมจะสะท้อนออกมาที่ผลงาน ซึ่งต่างก็จะมีโอกาสที่เรียนรู้ซึ่งกันและกัน จนสามารถสร้างสรรค์บุคลิกใหม่ ๆ ตลอดจนพัฒนาความสามารถทางการแสดงได้ในทางตรงข้ามผู้กำกับที่เลวจะหยุดยั้งการพัฒนา และไม่สามารถที่จะสร้างแรงบันดาลใจให้นักแสดงได้

การส่งเสริมให้นักแสดงเรียนรู้และพัฒนาบทบาทการแสดงถือเป็นหน้าที่ความรับผิดชอบของผู้กำกับอีกอย่างหนึ่งด้วย ผู้กำกับควรศึกษาถึงความสามารถของนักแสดงแต่ละคน และพยายามนำความสามารถนั้นออกมาใช้ให้มากที่สุด ในเวลาเดียวกันนักแสดงที่มีพรสวรรค์นั้นก็จะมีความตั้งใจและกระหายที่จะเรียนรู้อยู่ตลอดเวลา บ่อยครั้งที่เราพบว่านักแสดงที่เริ่มมีชื่อเสียงนั้นจะมีความรู้สึกต่อต้านการเรียนรู้และฝึกฝนการแสดงเพราะบุคคลเหล่านี้บางครั้งเติบโตขึ้นมาโดยการเรียนรู้ด้วยตัวเองแบบเรียนผิดเรียนถูก และไม่เคยได้ศึกษาเกี่ยวกับการแสดงอย่างถูกต้อง ซึ่งนักแสดงเหล่านี้มีความคิดที่ผิดว่าการศึกษารการแสดงจะเป็นการทำลายสัญชาตญาณของการเป็นนักแสดง แต่ที่จริงแล้วไม่ได้เป็นเช่นนั้น นักแสดงจะต้องเสียสละเวลา อีกทั้งทุ่มเทกำลังกาย กำลังใจในการเรียนรู้เกี่ยวกับพื้นฐานของการแสดง ไม่เช่นนั้นแล้วก็ต้องใช้เวลาเป็นแรมปีในการค้นหา

ทางที่ถูกต้อง และประสบการณ์ที่ยาวนานกว่าจะก้าวขึ้นมาให้เท่าเทียมกับนักแสดงอื่นที่ผ่านการศึกษามาโดยตรงและใช้เวลาที่สั้นกว่าเข้าใจถึงแก่นของการแสดงได้อย่างเดียวกัน

การเรียนรู้กับผู้กำกับนั้นเป็นการศึกษาแบบใช้ประสบการณ์ร่วมกัน ถึงแม้ว่านักแสดงนั้นจะมีชื่อเสียงและประสบการณ์มาอย่างไรก็ตามก็ควรที่จะรับฟังข้อเสนอแนะจากผู้กำกับเสมอ การฝึกซ้อมการแสดงก็เป็นสิ่งสำคัญมากอีกประการหนึ่งต่องานการแสดง นักแสดงส่วนหนึ่งมักจะมองข้ามการฝึกซ้อม เพราะเห็นว่าเป็นเรื่องที่เสียเวลาและมักคิดว่าตนเองมีความสามารถมีฝีมือที่อยู่แล้ว จึงพยายามหลีกเลี่ยงการฝึกซ้อมตลอดมา เมื่อไม่มีการฝึกซ้อมโอกาสที่จะได้ทดลองฝึกฝนและเรียนรู้เทคนิคการแสดงใหม่ ๆ จึงไม่ออกเลยและมีมือการแสดงก็ไม่พัฒนาขึ้นด้วย

การฝึกซ้อมเพียงไม่กี่สัปดาห์ นักแสดงจะได้ประโยชน์มิใช่แต่เพียงจะรู้ถึงบุคลิกของตัวละครตามบทที่จะแสดงเท่านั้น แต่จะช่วยสร้างมโนภาพทางการแสดง และความเชื่อมั่นให้กับนักแสดงเองได้อีกด้วย ในขณะที่เดียวกันการฝึกซ้อมก่อนเข้ากล้องจริงยังช่วยให้นักแสดงอื่นที่ร่วมแสดงมีโอกาสปรับปรุงตัว และแก้ไขเทคนิคของแต่ละคนอีกด้วย นักแสดงโดยทั่วไปมักต้องการได้บทที่จริงจัง และมีโอกาสแสดงบทนั้น ๆ อย่างเต็มที่ ซึ่งไม่ได้หมายความว่าพวกเขามองหาสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ หากแต่จะต้องพยายามที่จะใช้ความสามารถอย่างเต็มที่ทั้งในด้านของการใช้เสียง การออกท่าทาง ไม่ว่าจะเป็บทที่จะต้องแสดงตลกหรือชีวิตเศร้าอย่างหนึ่งอย่างใด

ฉะนั้นจึงถือเป็นที่หน้าที่ของผู้กำกับที่จะคอยแนะนำและกระตุ้นนักแสดงให้เกิดการสร้างสรรค์ และทำงานให้ดีที่สุด ไม่ว่าจะเป็นการแสดงในบทใด ๆ ก็ตาม

ข้อสำคัญอีกประการหนึ่งข้อคือนักแสดงจะต้องจำบทให้ได้ นักแสดงจะต้องใช้เวลาในการพัฒนาความสามารถนี้เป็นเวลานานเพราะหากนักแสดงจำบทไม่ได้แล้ว การสร้างสรรค์ในส่วนอื่น ๆ ก็อาจทำไม่ได้ ดังนั้นการจดจำบทเป็นสิ่งสำคัญที่นักแสดงจะต้องรับผิดชอบ ซึ่งก็เป็นหัวใจของการแสดงของนักแสดงเลยก็ว่าได้

สิ่งที่ควรจะต้องพิจารณาถึงก็คือความคิดของนักแสดงเกี่ยวกับบทที่จะแสดง สิ่งที่เขาควรจะต้องตั้งคำถามสำหรับตัวเองก็คือ “ทำไมถึงเป็นเรา” จากนั้นนักแสดงไม่ว่าหญิงหรือชาย ควรจะต้องอ่านบทโดยตลอดและตอบคำถามนั้น เช่นบุคลิกของตัวละคร เมื่อเปรียบเทียบกับนักแสดงมีส่วนใดบ้างที่คล้ายคลึงกัน คำตอบอีกข้อหนึ่งควรจะเกี่ยวกับเทคนิคทางการแสดง ซึ่งนักแสดงผู้นั้นจะต้องมี เช่นคุณภาพของเสียง ภาษา คำพูด ความเคลื่อนไหว และประสบการณ์ของนักแสดงที่จะใช้ในบทบาทการแสดงนั้น ๆ

คำถามอีกข้อหนึ่งที่นักแสดงควรถามตนเองคือ บุคลิกของตัวละครนั้นมีหน้าตาท่าทางตลอดจนการกระทำอย่างไร มีอะไรที่เป็นความแตกต่าง จากคำถามสองคำถามที่เป็นจุดตั้งต้น คำถามข้อที่สามนี้เป็นส่วนประกอบอื่นของตัวละคร เช่นเป็นเรื่องราวสมัยไหน ตัวละครมีฐานะเป็น

อย่างไร ซึ่งคุณสมบัติเหล่านี้จะมีความสำคัญในทางสังคมของตัวละคร อะไรคือคำพูดของนักแสดง ซึ่งควรจะเป็นคำพูดที่ถ้อยออกมาจากบุคลิกของตัวละครตัวนั้น อะไรคือความตั้งใจของตัวละครผู้นี้ และความสัมพันธ์กับตัวละครอื่น รวมทั้งผลกระทบจากการกระทำต่อคนอื่นทั้งทางตรงและทางอ้อมเหล่านี้เป็นต้น

นักแสดงจะต้องพยายามรู้ถึงความรู้สึกของตัวละครว่า เขามีอารมณ์อย่างไรกับสถานการณ์นั้น ๆ อะไรทำให้เขารู้สึกขบขัน เบื่อหน่าย และเศร้าใจทั้งอารมณ์ และความตั้งใจเหล่านี้จะต้องเป็นไปอย่างสอดคล้องกัน เป็นงานที่นักแสดงจะต้องสะท้อนออกมาให้เห็นชัดเจนว่าตัวละครนั้นมีส่วนประกอบอย่างไรในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและเมื่อเขาเผชิญกับปัญหาเหล่านั้นเขาจะแก้ไขอย่างไร ทั้งหมดนี้เป็นเพียงแนวทางกว้าง ๆ ที่นักแสดงควรปฏิบัติไปพร้อมกับผู้กำกับ นักแสดงจะเริ่มต้นงานในส่วนที่เป็นการสร้างสรรค์ภายหลังจากการศึกษาจากบทไปครั้งหนึ่งแล้ว

จากนี้เป็นต้นไปเราจะได้พิจารณาถึงการฝึกและสร้างความเข้าใจที่ดีต่อนักแสดง ผู้กำกับควรมุ่งที่จะช่วยนักแสดงเหมือนกับการฝึกสอนช่างเทคนิคคนหนึ่ง นักแสดงผู้ไม่มีฝีมือก็ต้องคอยหาแรงบันดาลใจจากสภาพสิ่งแวดล้อมของการแสดงแต่ละครั้ง ซึ่งจะเหมือนกับคนที่คอยไขว่คว้าหาสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ใกล้มือ เมื่อเป็นเช่นนี้พรสวรรค์ของนักแสดงก็คงจะเกิดขึ้นไม่ได้

อันดับแรกนักแสดงควรเป็นผู้ที่มีความสามารถทางด้านการใช้เสียงและการพูด เพราะเสียงเป็นสิ่งที่ใช้สื่อความได้ดีที่สุด เสียงและการใช้เสียงพูดไม่ได้ที่จะทำให้นักแสดงผู้นั้นกลายเป็นนักแสดงธรรมดา ๆ คนหนึ่ง ผู้แสดงควรให้ความสนใจเกี่ยวกับเรื่องเสียงและการพูดก่อนสิ่งใดทั้งสิ้น เสียงนั้นเป็นเครื่องมือชนิดหนึ่งที่ทำให้ความรู้สึกเหมือนคนตรี มีเสียงสูง มีเสียงต่ำ มีลักษณะที่ผิดกันไปที่ทั้งแหลมเล็ก และหนักแน่น การพูดคือความสามารถในการใช้ถ้อยคำ พร้อมกับอธิบายความหมายและความชัดเจน ดังนั้นนักแสดงที่ยังใช้เสียงได้ไม่ดี จึงควรพัฒนาเพื่อให้ใช้เสียงได้อย่างมีประสิทธิภาพที่สุด ซึ่งเท่ากับเป็นการเปิดประตูไปสู่ความสำเร็จอื่น ๆ

ความกลัว

ความกลัวเป็นศัตรูตัวสำคัญของการทำงาน เมื่อผู้แสดงรับบทบาทการแสดงส่วนมากมักเกิดความกลัวขึ้นไม่มากก็น้อย หน้าที่ของผู้กำกับก็คือการหาทางให้นักแสดงหายจากความตื่นกลัวนั้น ผู้กำกับแต่ละคนจะมีเทคนิคที่แตกต่างกัน แต่วิธีการที่ใช้กันได้ผลมาแล้วก็คือ การทำให้นักแสดงเกิดความรู้สึกวางใจ ไม่ว่าจะเป็คำพูดหรือการกระทำ ซึ่งนักแสดงควรจะได้รับคำต้อนรับอย่างมิตรภาพ นั่นคือรูปแบบที่เรียบง่ายที่ทั้งผู้กำกับและนักแสดงจะต้องทำงานร่วมกันเพื่อสู่เป้าหมายอันเดียวกัน นักแสดงจะลดความเกรงกลัวลงเมื่อเขาเห็นว่าผู้กำกับไม่ได้สร้างความ

ตระหนักให้กับนักแสดงได้ ถ้าผู้กำกับไม่ทำให้เกิดความน่าเกรงขามหรือข่มขู่จนทำให้นักแสดงคนอื่นได้รับความอับอายแล้ว นักแสดงจะลดความประหม่านั้นลงโดยอัตโนมัติ ดังนั้นผู้กำกับจึงควรรู้จักการควบคุมอารมณ์ของตัวเองในเรื่องนี้

ความขัดแย้ง

บ่อยครั้งเช่นกันที่ผู้กำกับและนักแสดงมักจะมีปัญหาขัดแย้งกัน ไม่ว่าจะแก้ด้วยวิธีการใดก็ตาม ลงท้ายแล้วผู้กำกับควรจะเป็นฝ่ายที่ต้องวางมือเสมอ ซึ่งก็เป็นวิธีการที่สำคัญ เหตุผลของการยอมวางมือก็คือ ถึงแม้ว่าผู้กำกับจะเป็นฝ่ายชนะในความขัดแย้งนั้น ในที่สุดผู้กำกับก็จะเป็นฝ่ายแพ้อยู่ดี ดังนั้นถ้าเกิดความขัดแย้งกันขึ้นผู้กำกับควรจะเป็นผู้หลีกเลี่ยง หรือควรรหาทางระงับเหตุในทันที ไม่ว่าความขัดแย้งนั้น ๆ จะเป็นในเรื่องใด

การเข้าแทรกแซงของผู้กำกับ

เป็นเรื่องสำคัญมากที่ผู้กำกับควรเรียนรู้ถึงการเข้าแทรกแซงในระหว่างการแสดง ผู้กำกับควรเป็นผู้ที่รู้จักการควบคุมตน รู้จักจังหวะเวลาที่เหมาะสมและรู้ว่าตอนใดควรเข้าแทรกแซง ตอนใดควรวางมือเพราะ จะเป็นการขัดจังหวะในระหว่างการฝึกซ้อมการแสดงหรือการเข้าแทรกแซงขณะที่นักแสดงกำลังใช้ความพยายามทำงานอยู่นั้นเป็นเรื่องที่ไม่น่ายกโทษให้ไม่ว่าผู้กำกับจะมีคำพูดอย่างไร มีเหตุผลอะไรก็ตาม ปกติผู้ที่เข้าแทรกแซงนั้นเป็นผู้ไม่รับผิดชอบ เอาแต่ใจตนเอง และถือวิสาสะเกินขอบเขต

ผู้กำกับสามารถถ่วงการเข้าแทรกแซงได้สองวิธีการดังนี้ การฝึกซ้อมการแสดงนั้นเป็นฉากสั้น ๆ ผู้กำกับควรจดจำข้อผิดพลาด และวิจารณ์ให้นักแสดงทราบได้ในภายหลังที่การแสดงนั้น ๆ จบลงแล้ว หรือถ้าผู้กำกับมีความจำไม่ผิด ก็ใช้การจดบันทึกข้อความเหล่านั้นไว้ แล้วส่งต่อให้นักแสดงหลังจากจบการแสดงฉากนั้น ๆ แล้ว

วิธีการที่สอง ใช้ได้ทั้งในระหว่างการถ่ายทำและในระหว่างการฝึกซ้อมการแสดงคือ การให้นักแสดงคิดว่าเป็นเพียงการทดลอง ผู้กำกับที่มีฝีมือมักจะนิยมการแบ่งฉากให้ดูย่อยหรือแบ่งออกเป็นช่วงสั้น ๆ การกำหนดให้นักแสดงแสดงติดต่อกันไปเป็นฉากย่อย ทำให้ผู้กำกับสามารถเข้าไปร่วมทำงานได้อย่างใกล้ชิด ไม่ว่าจะเป็นการแสดงซ้ำหรือถ่ายหลายเทค แต่อย่างไรก็ตามการแบ่งส่วนย่อยต่าง ๆ เหล่านี้ ผู้กำกับจะต้องเรียนรู้ถึงวิธีการแบ่งฉากโดยไม่ให้อารมณ์การแสดงเสียไป) ซึ่งทั้งหมดนี้ก็เป็นหลักของงานการถ่ายทำ โดยในแต่ละช่วงการแสดงนักแสดงสามารถแสดง

ติดต่อกันไปโดยไม่มีอาการแทรกแซง และในขณะเดียวกันผู้กำกับสามารถเข้าไปร่วมแก้ไขการแสดง
ในฉากนั้น ๆ ได้

นักแสดงกับการแสดง

ศิลปการแสดงแตกต่างจากงานศิลปะแขนงอื่นอย่างชัดเจนด้วยวิธีการปฏิบัติในงาน
จิตรกรรม จิตรกรสร้างสรรคงานของตนด้วยการระบายสีบนผืนผ้าใบ ในขณะที่ประติมากรปั้นดิน
หรือแกะสลักหิน สำหรับนักแสดงจะต้องใช้ตนเองเป็นเครื่องมือสื่อสารกับผู้ชมด้วยการใช้เสียง
และการเคลื่อนไหวร่างกาย จากข้อเท็จจริงนี้ จึงเป็นเรื่องกระจ่างว่านักแสดงจะต้องใช้เสียงกับร่าง
กายของตนเพื่อการสร้างสรรคงาน นักดนตรีจะแสดงไม่ได้ดีหากเขามีเครื่องดนตรีที่ไม่สมบูรณ์
นักแสดงก็เช่นกันถ้าไม่สามารถควบคุมร่างกายและส้มนเสียงให้เข้าที่ก็เปรียบเสมือนการใช้อุปกรณ์ที่
ชำรุด ดังนั้นผู้กำกับควรจัดให้นักแสดงฝึกฝนการใช้เสียงและร่างกาย จนสามารถทำงานได้อย่างมี
ประสิทธิภาพ

การเชื่อมั่นในท่าทางการกระทำ

ในความพยายามที่จะแก้ไขปัญหาคความยุ่งยากต่าง ๆ นั้น นักแสดงจะต้องแสวงหาทางออก
ที่ดีของตนเสมอ ควรหาสิ่งที่มาควบคุมตนเองได้ตามความต้องการและสามารถแสดงซ้ำได้อย่าง
สบาย ๆ การเชื่อมั่นต่อการกระทำของตนเป็นอำนาจจิตอันทรงพลังที่สุดในและนอกการแสดง
สิ่งที่นักแสดงมุ่งแสวงหาก็คือชีวิต ร่างกาย และการกระทำให้กับตัวละครที่เขาพิจารณาว่าเป็นการ
สร้างสรรคและเป็นแรงปรารถนาแห่งตนที่จะกระทำ แต่สิ่งที่ถูกต้องจะขึ้นอยู่กับความรักในชีวิต
การแสดงว่ามีมากน้อยเพียงใด ตลอดจนความศรัทธาของเขามที่มีต่อผู้ชมว่าเป็นอย่างไร

เรื่องของพรสวรรค์ทางการแสดงก็คือพลังแห่งความตั้งใจจริง ไม่ว่าจะเป็นการแสดงจริง
กับกล้อง หรือเพียงการฝึกซ้อม นักแสดงควรแสดงอย่างทุ่มเทโดยไม่แสดงแบบครึ่ง ๆ กลาง ๆ นัก
แสดงควรเรียนรู้ถึงการแสดงแบบไม่อ้อมมือและเชื่อมั่นในความเชื่อของตน เปรียบเสมือนหลักการ
ที่ก่อให้เกิดอารมณ์ความรู้สึก แต่ตัวนักแสดงจะต้องยอมรับในเวลาเดียวกันว่าหากขาดความรู้
ขาดศรัทธาและขาดจินตนาการเสียแล้ว นักแสดงสามารถทำสิ่งที่บกพร่อง ตัดสินใจผิดพลาด
หรือกระทำสิ่งซึ่งจะขัดจากบุคลิกของตัวละคร หรือการกระทำในสถานการณ์นั้นได้

ความเชื่อในการแสดงออกของตน

สำหรับนักแสดงเป็นเรื่องสำคัญมากที่ต้องเชื่อถือในการแสดงออกของตน และบุคลิกของตัวละคร ซึ่งนักแสดงสามารถสร้างสรรค์ให้เกิดความน่าเชื่อถือได้ เป็นความจำเป็นที่นักแสดงจะต้องเชื่อในสิ่งที่ตนเองกระทำ และถือเป็นหน้าที่แรกที่จะต้องรับผิดชอบต่อผู้ชม เพื่อชักนำให้เกิดศรัทธาในบทบาทการแสดงของตน ความเชื่อถือดังกล่าวคือ จะไม่แก้งทำว่าขาของตนเป็นเหน็บชา นักแสดงต้องเชื่อว่าขาของตนเป็นเหน็บชาจริง โดยผ่านท่าทางการกระทำกับความรู้สึกเหน็บชาที่กล้ำเนื้อขา

เนื้อแท้ของการแสดงก็คือ “การสร้างการเชื่อ” เด็ก ๆ มักเล่นสมมติตนเองเป็นสิ่งที่ต่างๆ เพื่อสร้างความเชื่อ ซึ่งก็มีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน การสร้างความเชื่อของนักแสดงต่อการแสดงของตนทั้งหมดนี้ไม่ได้หมายความว่านักแสดงต้องหลอกคน หรือเพื่อปกปิด การแสดงเป็นการสร้างความไม่รู้สึกลงบนความจริงที่อยู่โดยรอบ และชักนำตนเองให้ยอมรับสิ่งที่สวมบทบาทอยู่ การแสดงจึงจะออกมาได้สมจริงสมบทบาท

นักแสดงจะต้องทราบดีว่าทุกอย่างเป็นเรื่องของการสร้างชีวิตอย่างมีมโนภาพให้กับตัวละครที่เขาแสดงอยู่ ถ้านักแสดงเกิดความเคลงใจ ขาดความเชื่อมั่น ไม่ใช่เพราะเขามองเห็นว่าเขาแสดงไม่ได้ แต่เป็นเพราะว่านักแสดงยังไม่เชื่อมั่นในการกระทำของตนเองต่างหาก

การยึดมั่นความเชื่อของตน

การยึดมั่นกับความเชื่อเป็นเรื่องที่ยากสำหรับนักแสดงมาก เพราะนักแสดงต้องแสดงต่อหน้ากล้อง ต่อหน้าผู้กำกับ ต่อหน้าผู้คนที่ ซึ่งมีสิ่งอื่นอีกหลายร้อยประการที่รบกวนจิตใจและลดความสนใจให้เสียไปในระหว่างถ่ายทำ นักแสดงจึงต้องมีความสำรวมกับความเชื่อมั่นในตนเอง ในระหว่างการแสดงทุกครั้ง เมื่อเกิดความเคลงใจว่าสิ่งใดถูกสิ่งใดสมควรกับการกระทำของตน หรือผู้อื่น จะทำให้เกิดความไม่สบายใจขึ้นทันที

การค้นหาความมุ่งหมาย

เป็นที่ยอมรับกันว่าอารมณ์ความรู้สึกเป็นสิ่งสำคัญสำหรับศิลปะการแสดง แม้แต่ในฉากที่เป็นโศกนาฏกรรม นักแสดงไม่ได้คิดถึงความรู้สึกของเขา แต่คิดถึงสิ่งที่ตนได้กระทำไป อารมณ์

หมายถึง “ความรู้ดีจากภายนอก” โดยความหมายของคำจะหมายถึงแรงกระตุ้นที่นำไปสู่การกระทำ

เราได้เรียนรู้แล้วว่าเมื่อมีการกระทำหนึ่งควรตามด้วยการกระทำอีกอันหนึ่งเพื่อเป็นเหตุผลของแต่ละฉาก และได้ทราบอีกเช่นกันว่าการกระทำนั้นต้องจริงจัง นักแสดงต้องเชื่อในการกระทำของตนว่าเป็นจริงในสถานการณ์ที่ถูกกำหนดขึ้น นอกจากนี้เพื่อให้มีเหตุผลสมจริง การกระทำจะต้องมีจุดมุ่งหมาย เพื่อให้ทุกอย่างมีความหมาย ไม่ว่าจะเกิดถึงใดขึ้น การแสดงบนจอโทรทัศน์จะต้องมีจุดมุ่งหมาย และไม่เพียงแต่สร้างความเข้าใจในฉากนั้นเท่านั้น แต่ควรส่งผลกระทบต่อ ๆ ไปจนถึงท้ายเรื่อง ความหมายดังกล่าวสำหรับนักแสดงและผู้ชมไม่ได้ขึ้นอยู่กับเฉพาะการกระทำเท่านั้น แต่ต้องเกิดจากการแสดงที่มีเป้าหมายนั่นเอง

วิธีการที่ทำให้การแสดงมีจุดมุ่งหมายเป็นเรื่องสำคัญมากที่สุดในเทคนิคการแสดง และยังช่วยให้นักแสดงเกิดความเชื่อมั่น ไม่ประหม่า เป็นการเตรียมแนวการแสดงที่มีความหมายเพื่อถ่ายทอดไปสู่ผู้ชมละครโทรทัศน์

ในที่นี้เราเรียกจุดหมายของการกระทำว่า “ความมุ่งหมาย” (Intention) คำว่าความมุ่งหมาย เป็นคำที่นักแสดงและผู้กำกับการแสดงใช้กันมาก โดยความหมายในตัวของมันแล้วหมายถึง “การตกลงใจที่จะแสดงในทิศทางหนึ่งทิศทางใด หรือตัดสินใจกระทำบางสิ่งบางอย่าง” จึงสามารถกล่าวได้ว่าการแสดงนั้นหมายถึงท่าทางการกระทำในฉากหนึ่งฉากใด ส่วนความมุ่งหมายหมายถึงเหตุผลของการกระทำนั้น

การกระทำไม่ใช่การเป็น

สิ่งหนึ่งที่นักแสดงส่วนใหญ่ผิดพลาดมากก็คือ การแสดงว่าตนเป็นมากกว่าคนทำ นักแสดงซึ่งคิดว่าตนแสดงเป็นคนเมา มีอารมณ์โกรธ เศร้า กลัว มีความสุข มักจะประสบปัญหาทางการแสดงบ่อย ๆ นักแสดงจะต้องผูกพันกับเหตุการณ์นั้นโดยตรงเหมือนกับเรื่องราวในชีวิตจริง ไม่ใช่เพียงแสดงว่าตนเป็น เมื่อเวลาโกรธ ใจของเราจะไม่ทำว่าเป็นโกรธ เราต้องผูกพันกับสาเหตุบุคคล หรือสิ่งที่ทำให้โกรธและผูกใจเจ็บที่เหตุ ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง เราอาจมองข้ามสาเหตุนั้นไปโดยหาทางออกด้วยการกระทำที่รุนแรง หรือให้อภัย หรืออาจจะวางแผนล้างแค้นด้วยการฆ่า ซึ่งแน่นอนว่าเราคงไม่บอกกับตนเองว่า เราจะต้องโกรธ เป็นคน เป็นคน เมื่อเวลาตกใจ เราไม่ต้องการตกใจ แต่ต้องการอยู่ในความสงบ และในทางตรงกันข้าม เราต้องขจัดความกลัวด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง เช่น หนี หรือหากคนมาช่วยปลดปล่อย เราต้องทำจิตใจให้สงบโดยเปลี่ยนความสนใจไปสู่สิ่งอื่นเป็นต้น

การสร้างความขัดแย้ง

เมื่อผู้กำกับต้องการให้การแสดงมีจุดมุ่งหมายในผลงาน คำตอบง่าย ๆ ก็คือสร้างความขัดแย้งขึ้นในเรื่องราวการแสดงนั้น อะไรคือความขัดแย้ง อะไรคือสิ่งที่ทำให้เกิดความเข้าใจบรรลุถึงจุดหมาย ซึ่งถ้าไม่มีอุปสรรคในการแสดงก็คงไม่มีปัญหา ความขัดแย้งหรืออุปสรรคก็คล้ายกับจุดมุ่งหมายซึ่งอาจจะเป็นความขัดแย้งทางกายภาพหรือทางด้านจิตใจ แต่บ่อยครั้งจะประกอบด้วยทั้งสองสิ่งนี้ ซึ่งจะผสมผสานกันไป

การแสดงนั้นคล้ายกับชีวิตจริงตรงที่มีวัตถุประสงค์อยู่ภายในจิตสำนึก โดยมีอุปสรรคเป็นเครื่องกระตุ้นแรงปรารถนาอันยิ่งใหญ่ให้ประสบผลสำเร็จลงได้ จากความคิดดังกล่าวสามารถรวบรวมประเด็นสำคัญสำหรับผู้แสดงได้ 3 ประการคือ

1. พลังใจที่มุ่งมั่นต่อปัญหาความขัดแย้ง สามารถช่วยกระตุ้นมโนภาพให้กับนักแสดงได้แรงกว่าอุปสรรคที่ขัดขวางความต้องการทางด้านร่างกาย
2. นักแสดงต้องอุทิศตนและทำใจให้เข้าถึงอุปสรรคที่ขัดขวางด้วยความตั้งใจจริง การทุ่มเทเหล่านี้เป็นบ่อเกิดแห่งอารมณ์ความรู้สึกที่แท้จริง ซึ่งจะเป็นแหล่งที่ช่วยก่อให้เกิดผลทางอารมณ์
3. เราควรมีความรู้สึกทำทนายทั้งทางด้านกายภาพและทางพุทธิปัญญา นักกีฬาจะไม่ชนะการแข่งขันโดยใช้เพียงความหวัง ความคิด หรือความรู้สึกที่จะมีชัยชนะเท่านั้น เช่นเดียวกันงานด้านการแสดงจะสำเร็จผลได้ก็ด้วยความตั้งใจของการแสดงเท่านั้น

ประเด็นสำคัญเกี่ยวกับนักแสดงกับการแสดงสามารถสรุปได้ดังนี้

1. นักแสดงควรที่จะมีการพัฒนาทางด้านเทคนิคภายในและภายนอกไปพร้อม ๆ กัน เทคนิคภายนอกคือ การฝึกในเรื่องของเสียง และการฝึกร่างกายเพื่อที่จะได้แสดงได้อย่างดี เทคนิคภายใน คือการฝึกการใช้ประสบการณ์ชีวิตเพื่อค้นหาเหตุผลความเข้าใจในตัวละครที่ตนแสดงอยู่
2. ก้าวแรกของนักแสดงคือการค้นหาเหตุผล ตัวละครจะแสดงการกระทำในสถานการณ์ที่ถูกกำหนดให้ในรูปของการแสดง นักแสดงควรเริ่มต้นด้วยการฝึกฝนทางด้านร่างกายก่อน เพราะสิ่งที่แสดงออกมาภายนอกนั้นผู้ชมสามารถที่จะเข้าใจได้ไม่ยากนัก
2. นักแสดงจะต้องมีความเชื่อและค้นหาเหตุผลในการกระทำของตน ขณะเดียวกันก็พร้อมที่จะทุ่มเทต่อการแสดงของตนอย่างเต็มที่
4. เพื่อให้เข้าใจในการแสดงของตนเองนั้นนักแสดงควรจะถามตัวเองว่า “ฉันทำอะไรเมื่อเป็นตัวละครตัวนั้น ในสถานการณ์เช่นนั้น”

5 . การค้นหาคำตอบนั้น คำถามได้ชี้ให้นักแสดงเชื่อในท่าทางการแสดงออกของตน แม้ว่าทุกอย่างอยู่ในโลกแห่งจินตนาการกับความสมจริงทางการแสดง

6 . ยึดมั่นในความเชื่อถือ โดยค้นหาสถานการณ์ที่ช่วยกระตุ้นการแสดงออกด้วยท่าทางการกระทำใหม่ ๆ

เพื่อที่จะบรรลุผลตามวัตถุประสงค์เหล่านี้   นักแสดงจะต้องมีหลักการปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ มีความตั้งใจจริง และการทุ่มเทกำลังกาย กำลังใจของตน

จากการได้ศึกษางานการกำกับการแสดง และนักแสดงแล้วนั้น ทำให้ทราบได้ว่าผู้กำกับการแสดงและนักแสดงนั้นจะต้องมีการทำงานที่สัมพันธ์กันคือต้องมีการประสานงานกันตลอดเวลา คือผู้กำกับจะต้องคอยส่งเสริมให้นักแสดงได้เรียนรู้และมีการพัฒนาความสามารถของตนด้วยการฝึกซ้อม ในขณะที่เดียวกันก็ต้องคอยหาเทคนิคใหม่ ๆ ให้กับนักแสดงอีกด้วย นอกจากนั้นแล้วผู้กำกับยังจะต้องคอยติดตามผลงานของนักแสดงของคนอย่างใกล้ชิด อีกประการหนึ่งที่สำคัญก็คือผู้กำกับนั้นจะต้องคอยผ่อนคลายนักแสดงเมื่อเกิดความกลัวที่จะแสดงบทนั้นไม่ได้ หรือในกรณีที่เกิดความขัดแย้งกันผู้กำกับจะต้องเป็นผู้ไกล่เกลี่ยให้เหตุการณ์นั้นคลี่คลายลงให้ได้ นอกจากนั้นผู้กำกับยังจะต้องรู้จักเวลาที่จะเข้าไปวิจารณ์การแสดงของนักแสดง คือควรที่จะให้นักแสดงแสดงจบลงก่อนแล้วค่อยเข้าไปวิจารณ์ ควรที่จะให้นักแสดงได้แสดงออกซึ่งความสามารถของตนเองให้หมดเสียก่อนไม่ควรที่จะเข้าไปขัดขวางกลางคัน

นอกเหนือจากผู้กำกับการแสดงแล้ว   นักแสดงนั้นยังจะต้องเป็นผู้ที่ศึกษาด้านการแสดงด้วยตนเองอีกด้วย คือจะต้องมีความเชื่อมั่นในสิ่งที่ตนเองแสดงลงไป และจะต้องค้นหาความมุ่งหมายในการแสดงให้ได้คือจะต้องรู้ว่าตนเองนั้นกำลังแสดงเป็นอะไรอยู่ และนักแสดงยังต้องรู้ว่าสิ่งที่ตนแสดงนั้นตนเองเป็นอย่างไรนั้น มากกว่าที่ตนเองทำอย่างนั้น เช่นรู้สึกปวดจริง ๆ ไม่ใช่แสดงให้ดูว่าปวดเฉย ๆ เป็นต้น ซึ่งนักแสดงจะต้องทำเช่นนี้ให้ได้งานแสดงจึงจะออกมาสมจริงและประสบผลสำเร็จ